ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Пишіть до своєї сторінки з фабрик, з майнів, лісів, залізниць, фармів і від організацій. Пишіть з усіх усюдів і про все!

Сторінка Робітничих Кореспондентів

ТОВАРИШІ РОБКОРИ! Поширюйте свою газету між робітниками й фармерами! Зробіть свою сторінку справжньою трибуною трудових мас!

ЗБІЛЬШАЄТЬСЯ АРМІЯ БЕЗРОБІТНИХ В ДІ ПЕС.

Ді Пес, Ман.

Здається, що історія Канади не знає ще такого безробіття, яке маємо зараз. По усіх місцевостях тиняються безробітні вулицями й питають за роботою, а її немає. Немає тієї роботи і в нас, в Ді Пес, Ман. Досить робітників місцевих ходить без праці, а тут з кожним днем напливають нові лави робітників і збільшують армію безробітних в Ді Пес.

Кожний робітник їде сюди в тій надії, що дістане роботу на Годсонбейській залізниці. Та в цьому році запотребовання до праці в будові тієї залізниці є дуже мале, бо зараз Годсонбейська залізниця вже майже на окінченні.

Давніше була тут більше роботи просто тому, що будувалася ще залізниця на Флин Флона та на Кол Лейк, а зараз ті залізні дороги вже викінчені й ті робітники, що мали ще тут працю, зараз осталися без неї.

Між новоприбувшими робітниками багато з їх ходить без цента в кишені й харчуються тільки тією рибою, що наловлять собі в ріці. Бувають ще й такі робітники, що з безділля й розпуки викидають останній цент на пиянство, щоб забути хоч на малий часочок за свою біду й злидні. Й саме ці робітники найгірше на тому виходять, бо визбуваються останніх своїх центів, та самі вбивають до решти своє здоровля. А ліпше було-б, коли-б оті робітники читали робітничу пресу й від неї вони взнали-б, як боротися з найбільшим ворогом, що спричинив оте страшне безробіття та як давати собі раду в житті. Сьогодня, в час великих і завзятих клясових боїв, можна покопати ворога тільки спільними силами працюючих і ту силу треба спінити в один боєвий фронт.

Ваня.

МИ, ФАРМЕРІ, КЛИЧЕМО: ГЕТЬ РУКУ ВІД РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ!

Несто, Алта.

На 27 квітня відбувся в нас протест-мітінґ проти контрреволюційних змовників, що плянували повалити робітничо-селянську владу на Радянській Україні, а встановити владу панів. На тому мітінґу обговорено усю зрадницьку роботу єфремівців і петлюрівців, а також само заговорили фармері про попівські атаки під проводом самого папи римського, скеровані проти Радянського Союзу. Присутні фармері й фармерки в числі 100 пятнували оту зрадницьку роботу петлюрівців за їхні чорні вчинки на шкоду українських фармерів і робітників.

Українські фармері в Несто прирікли на тому мітінґу бути чуйними на кожній атак капіталістської кляси, зверненій проти трудящих Радянського Союзу і заявили готовість дати їм відсіч.

Нам відомо, що імперіялісти усіх капіталістських країн гарячково зброяться, щоб напасти на нашу батьківщину, на Радянський Союз. Вони готові покликати тоді наших синів до зброї проти робітників і селян в СРСР, одначе ми скажемо тоді нашим дітям, щоб не воювали, а коли треба буде, щоб вони пішли війною проти війни.

Ми й кличемо з наших фармів до усіх ворогів робітничо-селянської держави: Руки геть від Радянського Союзу! Хай живе Радянський Союз!

На тому мітінґу прочитали протест резолюцію проти контрреволюційних змовників в українській і англійській мовах і присутні всі, за винятком двох американських "бизнесовців", прийняли ту резолюцію повстанням з місць.

Фармер.

САМИЙ РОБІТНИК ПИШЕ ПРО ЖИТТЯ ТРУДЯЩИХ НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

Житомір, Рад. Україна.

Прочитавши якось "Канадійського Фармера", я в ньому нічого не найшов окрім брудної лайки та брехні про Радянський Союз і взагалі про комуністів.

В чому заключається ця брехня і лайка, я не буду на разі доводити, бо якось противно повторювати ту грязь, в якій вічно купаються писаки "Канадійського Фармера".

Та знов чого тут дивуватись такому змістові цього "просвітно" (?)-економічно-політичного тижневика? Зовсім же природно: "Льокай мусить робить, що пан велить".

Але щоб ці льокайські побрехеньки не каламутили людей і не давали останнім неправдивих думок про Радянський Союз, я хочу поділитися з читачами "У.Р.В." тими відомостями, які я щойно отримав з Радянської України.

Щоб уникнути закидів "а ти бачив" або "а ти там був", я подаю дослівно зміст листа одного із тих, які "так багато терплять", по словам ворожої преси, від радянської влади.

Лист звучить.

"Я зараз вчуся, завершую свою кваліфікацію. Не дивуйся, що такий старий, а вчуся. У нас в СРСР зараз всі вчаться: вчаться малі, вчиться молодь, вчаться старі. Не маючи статистичних даних, щоб з'ясувати це у процентах, скажу словами, що наша країна зараз, це є суцільна школа: ті що навчаються по стаціонарним закладам та по короткотермінових курсах складають близько 60—70% всього населення; або в загальних числах щось біля 100 мільйонів душ. Ти здивуєшся, як же це так, а хто ж працює, за що ж учаться? Зараз поясню.

В нашім радянськім бюджеті витрати на освіту сягають за 35%, такий же процент і в місцевім бюджеті Радянської країни, до цього ж вся наша система будівництва є особлива. У нас є форма суспільної допомоги, — це благодійність, цього явища в нашій системі немає. Замісць його в нас панує особлива форма, вам невідома, це громадсько-корисна діяльність. Вона переводиться серед робітників і службовців, серед селянства, без примусу, шляхом самодіяльности мас, але організовано. Зрозумій, що країна, яка тисячоліттями була скована, тепер порвала свої ланцюги, зрозуміла ввесь жах своєї некультурности і з шаленим захопленням наганяє втрачене попередніми поколіннями.

Про наше культурне будівництво можеш судити по тому, що в невеличкому Житомірі зараз працює 3 інститути: 1 педагогічний з 4 факультетами, 1 агрономічний, та 1 землеустрійний. На Україні за царату був 1 сільсько-господарчий інститут, а зараз є 17, середніх сільсько-господарчих шкіл було 4, зараз є 192. Що до шкіл нижчих як спеціяльних так і загально освітніх, то їхня мережа зросла до нечуваних розмірів в порівнанню до старого часу. Зараз немає району (волости), де б не було 1—2 семирічних шкіл, а 4-річні початкові школи є навіть в найменших хуторах.

Крім цеї сітки шкіл ще працюють як по містах так і по селах пункти ліквідації неписьменности, за 2—3 роки і в нас неписьменних не буде, бо навчання є обовязкове.

Для одержаня спеціяльної освіти, крім стаціонарних шкіл ще працюють заочні шкільні установи ріжних спеціяльностей для піднесення кваліфікації, або надбання її тими, хто по матеріяльних умовах не може їхати вчитись до стаціонарних закладів.

А інша культурна праця! Раніш в селі було значним досягненням ґрамофон, а зараз в любім селі ти знайдеш в клюбі радіо з гучномовцем. Електричне освітлення запроваджується зараз на селі. Тепер запитаєш, за які кошти в нас це робиться? Досить просто. Вся держава наша є зараз одноцільне господарство, що працює за одним пляном. В нас в державі, є тільки працюючі — весь нарід працює, ми не витрачаємо на ті витребеньки, якими займається любо інша країна, ми виробляємо тільки все те, що йде на поліпшення нашого життя, не предмети роскоші, в нас не держиться армія домашньої прислуги, лакеїв, барських виїздів, ми не тратимо таких грошей на військо як друга країна, а це все й дає нам такі заощадження, що ми вже цей рік що до загальної освіти рівняємось з самими передовими країнами світу. Отакий то, брате, в нас культурний рух.

Але не тільки на культурнім фронті ми ґігантськими кроками йдемо вперед, у всіх ділянках нашого будівництва ми маємо не менші успіхи. Коли тобі попастить приїхати як небудь на Україну, сам побачиш, що за цих 12 років у нас більше зроблено ніж за 120 років царату. Але такі темпи вимагають і напруженої роботи, роботи не за страх, а за совість. Думаю, що ти тепер зрозумієш, що я так сильно постарів. Працюю надзвичайно багато, зараз учусь, служу, працюю в громадськім порядку, гуляти та спочівати ніколи, але ця бадьорість, рухливість мене не кидає, сподіваюсь ще довго працювати.

Пишеш, що ти зараз безробітний; це нічого, це нормальне явище для вашої проклятої Америки, де долар є бог, король, воєвода, він у вас регулює любов і ненависть, дружбу і ворожнечу, є єдина і остаточна мета.

І у вас редакторам "Канадійського Фармера" і "Українського Голосу" і взагалі всякої помийної преси, хватає совісти писати всіляку лайку і брехню про Радянський Союз?...

Ех, ви!...

Буду кінчать, щоб часом погано не вилаятись".

Сашко.

ТРЕБА БРАТИСЯ ЗА ПРОГНАННЯ БІДИ ГЕТЬ ВІД СЕБЕ.

Вінніпеґ, Ман.

Куди б не поїхати, з ким не говорити-б в праці чи поза нею, усюди дається чути невдоволення, кожний нарікає зараз на біду. Звичайно, ота біда всюди буває ріжна. Виглядає, що цілий світ, а з ним усе життя, це одна велика біда. Зміст тієї біди теж буває усякий. Видно, що не біда достосовується до людей, а, навпаки, люде припоровлюють своє життя до біди.

Одначе, й тут немає більше біди, як дві. Одна біда, яку знає уся працююча кляса, гнетена й визискувана капіталом, і друга "біда" усіх визискувачів, що творять клясу капіталу, які тільки й роздумують над тим, як би то ще більше й більше висмоктати робочої сили від робітників і робітниць, щоб побільшити свій капітал.

В нас, як працюючих, гадаю, що є лише одна таки своя рідна біда, якої дуже важко неодному визбутися. Це та біда, яка тримає тисячі нас здалека від робітничих організацій та робітничої преси. Коли-б не ця рідна біда, життя працюючих було-б куди краще від сьогочасного.

Одначе, зараз можемо позбутися або бодай облегшити нашу біду. Найбільшим ліком на усяку біду є організованість тих, що терплять від будь-якої біди. От і зараз. В нас намічено місяці квітень і травень на місяці кампанії за мобілізування членства до робітничо-фармерської організації ТУРФДім і ця організація взяла на себе обовязок повести рішучий бій з тією рідною бідою.

Організація робітничо-фармерська кличе усіх українських робітників і фармерів, щоб вступали в лави організованого членства ТУРФДім і спільними силами повели наступ на оті всі злидні, що давлять трудящі маси. ТУРФДім впарі з іншими робітничими організаціями вчить, що робити треба для наладнання кращого життя і зменшення усіх тих тернів і злиднів, що їх мають у своєму житті українські працюючі. Не відволікаючи справи й часу, усі симпатики робітничого визвольного руху повинні в час кампанії в місяці травні вступати в члени ТУРФДім, передплатити робітничо-фармерську пресу, а тоді й лекше буде можна визбутися спільними силами спільної біди.

Теж невдоволений.

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ Й СЕЛЯНЕ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ В БОЯХ ПРОТИ ФАШІСТСЬКОЇ ВЛАДИ

Вінніпеґ, Ман.

Велика криза на збіжевому ринку гостро скривдила селянина Західньої України. До того ще усякі стихійні нещастя, як недорід, повінь тощо відібрали останню поживу, на яку ще спіралося життя селянської сімі.

Влада поміщиків і фабрикантів гнете економічно селянина й робітника, визискує їх у страшний спосіб, зокрема-ж вона являється вбивчою для українських працюючих, що попали в кіхті польської шляхти, боярської Румунії й чехословацького поміщицтва.

Й хоч як важко придавлені українські робітники і селяни на Західній Україні, все-ж таки боєвим фронтом йдуть у визвольну боротьбу проти своїх гнобителів. Зараз трудящі маси Західньої України гуртуються в лави робітничо-селянської партії Сель-Роб Єдність й не тільки відбивають наступ польських і українських фашістів, але й самі атакують позиції свого клясового противника.

Мимо наростаючих репресій і арештів найдіяльніших членів Сель-Роб Єдности, лави тієї селянсько-робітничої боєвої організації зростають і набирають ще більшого гарту у визвольних боях. Фашістська влада Пілсудського розгромлює усякі збори, конференції, зїзди та конґреси тієї партії, навіть усі посольські справоздавчі віча відбуваються під десятками поліцейських штиків, врешті і ті віча громить польська поліція, тратуючи й виморловуючи вічевиків. Звичайно, посольські віча кінчаються погромами польської поліції, скерованими проти українських селян і робітників. На Волині в Торговиці, пов. Дубейськім, стріляла поліція до селян на вічу посла тов. Сенюка.

Усі ті масові вбивства українських селян і робітників в Гребеннім, Батятичах, Стрию, Заболотові, Давпиячу, Задвірю, Любичах королівських, Бібреччині, у Львові й інших місцевостях, врешті усі ті рільні страйки, що охопили цього року поміщицькі землі на Західній Україні свідчать про відкритість і гостроту клясових боїв та революційний відрух трудящих мас Західньої України. Ота революційна сила виростає у виховних боєвих лавах Комуністичної Партії Західньої України (КПЗУ), та масовій політичній селянсько-робітничій орґанізації Сель-Роб. Єдність, які спільно з Польською Комуністичною Партією і Лівицею Польської Партії Соціялістичної не тільки відбивають атаки соціял-фашістів, але й самі наступають на фронт свого клясового противника.

Останніми часами знов ми бачимо посилену нагінку польських і українських фашістів на здавлення визвольного революційного руху на Західній Україні. Польський сойм видав робітничих послів в руки поліції на катування, політичні процеси проти членів КПЗУ, масові арешти селян і робітників на Волині, де поліція заарештувала останніми днями понад 200 найбоєвіших робітників і селян, нагінка на ППС-Лівицю, процес робітників в Сосновцю, громлення професійного руху й конференцій, погром польської поліції, вчинений на конґресі Сель-Роб. Єдности у Львові на 15 лютого н. р., масове закриття Просвіт і Луґів — все те свідчить про наявність фашістської влади на землях Західньої України і застосування білого терору проти боєвого робітництва і селянства.

У фашістському терорі проти українських працюючих співробітничають з польською поліцією УНДО-петлюрівці й радикали, соціял-фашісти Сельсоюзники, а то й шумськісти. Самий же головний виділ Просвіти у Львові закрив чимало Просвіт в повітах Комарно, Заболотів, Золочів, а навіть замкнув читальню Просвіти в самому Львові на городецькому передмістю зате тільки, що в тих низових читальнях були свідомі селяне й робітники у виділі Просвіти і її членах, та викривали злочинну діяльність і спілку УНДОвців з польською поліцією у здавлюванні визвольного селянсько-робітничого руху на Західній Україні.

Та українські трудящі Західньої України гартують свою боєву силу в революційній боротьбі і йдуть пліч-о-пліч з пролетаріятом Польщі в клясовий бій проти спільного клясового ворога. Ця сама боротьба обєднує їх, робить витриманими і ще тугіше спаює їхні боєві лави. Трудящі Західньої України, що межують з Радянською Україною і Радянським Союзом, бачуть соціялістичне будівництво тієї пролетарської країни, знають про життя її селян і робітників і самі змагають до того, щоб повалити польську фашістську владу, а на її місце встановити робітниче-селянську. І цього вони доконають.

Арсен.

ПЯТНУЄМО ТИХ, ЩО ХОТІЛИ СПРОДАТИ РАД. УКРАЇНУ ПОМІЩИКАМ І ФАБРИКАНТАМ.

Вілінгдон, Алта.

На 12 квітня відбувся в нас протест-мітінґ проти брехливих наклепів на Радянський Союз і на Радянську Україну зокрема. На мітінґ прибуло чимало симпатиків, були й члени та членкині наших організацій. По прочитанні докладу тов. Шатульського і після деяких пояснень, які подав тов. Б. Карпінський, усі присутні вічевики гостро засудили напади усіх петлюрівців на Радянській Україні і тут в Канаді, що ховаються за імя "Союза Українських Самостійників" (СУС).

Ми виглядали на нашому мітінґу будь-якого петлюрівського "самостійника", яких, що правда, тут немає багато, а чимало й з них не знають, що вони є, таки не показався ніодин на нашому вічу. Не хотіли прийти оборонити своїх скорпіонів, які ведуть українських трудящих в темну безодню, запродують їх капіталістській клясі на визиск, а яких зараз засудив український пролетаріят і трудящі усього світу за чорну, ганебну зраду.

На мітінґу прочитано протест резолюцію проти контрреволюційного діяння петлюрівських змовників й принято її одноголосно. Мітінґ закінчено співом "Інтернаціоналу".

Робітник.

"УКР. РОБ. ВІСТИ" САМІ ПРОГОНЯТЬ БІБЛІЙНИХ ВИСЛАННИКІВ.

Карол, Ман.

Я хорував через два роки й лікарі не могли найти в мене тієї хороби, якої я хотів збутися. Говорили всіляко. Казали мені, що я хворію на нирки, то знов на сліпу кишку, а один з українських лікарів у Вінніпеґу сказав мені, що я маю звихнений хрищевий стовп. Отой "свій" лікар взяв мене на скерей" і "ствердив", що я маю звихнену кість. Порадив мені, щоб я лічився в нього, а він мене вилікує навіть без операції. Я самий не вмію говорити по англійськи і втішився, що натрапив на "свого" лікаря, який береться вилічити мене, правда не задурно, а за $30. Лічив він мене, а з того лікування й сліду не було. Я пустився шукати за іншим лікарем. Мене збадав англійський лікар і віддав зараз до шпиталю й там зоперували мені сліпу кишку. Я почуваю себе по тій операції добре.

Якось одного дня я лежав у Дженерал шпиталі й до мене прибули дві щенщини з валізками в руках. Це були біблійники. Коло мене були в той час робітничі ґазети. Вони це побачили й спитали, чи я вмію читати. Я відповів їм, що читаю українською мовою. Вони мені давали в руки "Послання Марка", але побачивши в мене "Українські Робітничі Вісти" на ліжку разом забралися геть від мене. Я взнав, яку страшну силу мають "Укр. Роб. Вісти" на отих книжках мантіїв.

Шпитальник.

ЧИ Є ВЖЕ У ВАС КНИЖКА "МАЛИЙ КОБЗАР?"

На днях наспіла до Української Робітничо-Фармерської книгарні нова книжка: "МАЛИЙ КОБЗАР" Тараса Шевченка. Хоч назва цієї книжки говорить "Малий Кобзар", одначе, цей "Малий Кобзар" має 155 сторін і є великого формату. Його зміст творять найвибраніші твори Шевченка. Розподіл змісту є такий:

Перший розділ Шевченкових поезій становлять вірші, де Шевченко самий описує своє життя.

Другий розділ поезій освітлюють думку поета, багату і прекрасну природу, що оточує людину, серед цієї природи живуть люде, що прагнуть радости і щастя, але панський царський лад тяжить проклятям над трудящими.

Третій розділ Шевченкових поезій говорить про те, як пани знущаються й торгують кріпаками. Панують „погані поганці" й пригнічують трудящі маси селянства.

У четвертому, пятому й шестому розділах зібрано ті вірші Шевченка, де говориться про боротьбу трудящих. Боротьба в минулому (козацька), боротьба, що її вело українське селянство з панами (гайдамаки), нарешті боротьба, що її вів Шевченко проти царату.

Сьомий і останній розділ віршів Шевченка становлять Шевченкові "Заповіти" з їхньою гостротою й закликами до безпощадної визвольної боротьби.

"Малий Кобзар" є дуже цінною книжкою для кожної бібліотеки та книгозбірень, а також книжкою, яка не сміє бракувати в ніодній хаті українського робітника чи фармера. І коли у вас ще немає отого "Малого Кобзаря", так пишіть до нашої книгарні, а отримаєте його негайно.

"Малий Кобзар" прикрашений малюнками й ілюстраціями всередині. Замітити ще слід, що в цьому "Малому Кобзареві" є розяснювальний зміст до кожного вірша. Книжка надається ще спеціяльно до дитячих бібліотек.

Ціна книжки приступна, коштує всего 35 центів.

Пишіть за "Малим Кобзарем" до нашої книгарні:

WORKERS & FARMERS BOOK STORE
600 Selkirk Ave., Winnipeg, Man.

НА ПРОДАЖ 5-кімнатова, нова, вповні модерна, тепло і добре збудована хата. В середині є "френч" двері і "сон рум", який огрівається як і инші кімнати. Хату можна легко докінчити на вісім кімнат. Мушу продати по вашій ціні, без огляду на кошт. Зголошуйтеся під число:
374 GARLIES STREET
WINNIPEG, MAN.
(53)